

Oznámení o zahájení šetření překážek obchodu ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 3286/94, které spočívají v opatřeních, jež Indie ukládá, a v postupech, jež uplatňuje, a které ovlivňují obchod s vínem a lihovinami

(2005/C 228/03)

Dne 20. července 2005 obdržela Komise stížnost podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 3286/94⁽¹⁾, (dále jen „nařízení“).

1. Stížnost

Stížnost podaly výbor CEEV (Comité européen des entreprises vins) a organizace CEPS (Confédération européenne des producteurs de spiritueux).

Organizace CEPS je orgán zastupující výrobce lihovin v EU. Jejími členy je 38 národních sdružení, jež zastupují výrobní odvětví ve 21 členských státech EU. Výbor CEEV je orgán, který v EU zastupuje národní obchodní sdružení členských států ES, která zastupují výrobní odvětví a/nebo obchodní organizace, které vyrábějí nebo obchodují s vínem, aromatizovaným vínem, šumivým vínem, likérovým vínem a ostatními vinnými produkty. Členem výboru CEEV je 12 národních sdružení a Švýcarsko.

Výbor CEEV a organizace CEPS jsou sdružení, která jednájí jménem jednoho či více podniků Společenství ve smyslu čl. 4 odst. 1 a čl. 2 odst. 6 nařízení.

2. Výrobek

Výrobky EU, jež jsou zmiňovanými indickými opatřeními dotčeny, jsou vína, vermuty, aromatizovaná vína a lihoviny zařazené v číslech HS 2204, 2205, 2206 a 2208. Tato čísla obsahují tichá a šumivá vína, vermuty a ostatní alkoholizovaná vína jako např. portské a sherry a lihoviny ze surovin zemědělského původu, jako např. brandy a vínovice, whisky, gin, vodka, rum a likéry.

Průzkoumání, které Komise zahajuje, se však rovněž může týkat jiných výrobků, zejména těch, u nichž mohou zúčastněné strany, které se ohlásí v níže uvedených lhůtách (viz oddíl 8), prokázat, že jsou údajnými postupy dotčeny.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 3286/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se stanoví postupy Společenství v oblasti společné obchodní politiky k zajištění výkonu práv Společenství podle mezinárodních obchodních pravidel, zejména pravidel sjednaných v rámci Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. L 349, 31.12.1994, s. 71). Nařízení naposledy pozměněné nařízením (ES) č. 356/95 (Úř. věst. L 41, 23.2.1995, s. 3).

3. Věc

Stížnost se zaměřuje na tři samostatné aspekty indického právního režimu pro dovážena vína a lihoviny:

a) *Dodatečné clo*

Podle indického práva má pravomoc vybírat spotřební daň z alkoholických nápojů 26 indických národních vlád. Spotřební daň je v zásadě vybírána pouze u výrobků, které prošly výrobním procesem v Indii. Spotřební daně nejsou proto v zásadě vybírány z dovozu lahvového vína a lihovin. Pouze domácí produkce a dovoz volně ložených produktů plněných v Indii jsou daně (daňová sazba je ve 26 indických národních vládách značně odlišná).

V této souvislosti dne 1. dubna 2001 oznámením č. 37/2001 v oddíle 3 zákona o celním sazebníku zavedla Indie federální dodatečné clo z dovážených vín a lihovin, aby došlo k vyrovnání se spotřebními daněmi zaplacenými nebo splatnými na celostátní úrovni z výrobků vyrobených na domácím trhu. V souladu s oddílem 3 celního zákona by se federální dodatečné clo mělo „rovnat“ spotřební dani vybírané z domácích výrobků. Dodatečné clo se vybírá *ad valorem* v různé výši. Podle celního oznámení č. 32/2003 ze dne 1. března 2003 se současné sazby dodatečného cla používané na dovážené víno stanovují ve třech úrovních, a to 75 %, 50 % a 20 % (v závislosti na hodnotě dovozů) a sazby používané na dovážené lihoviny ve čtyř úrovních, a to 150 %, 100 %, 50 % a 25 % (opět v závislosti na hodnotě dovozů).

b) *Státní spotřební daně a podobné daně*

Jak bylo vysvětleno, indické státy nemají pravomoc vybírat spotřební daň z dováženého lahvového vína a lihovin. Avšak stěžovatelé tvrdí, že několik států nicméně používá spotřební nebo podobné daně – pod různými názvy a v různé výši – z prodeje dováženého vína a lihovin. Podle stěžovatelů se některé z těchto daní (spotřební a ostatní daně) navíc používají pouze na dovážené výrobky nebo se používají na dovážené výrobky ve vyšší výši než na výrobky domácí.

c) *Státní omezení dovozu*

cla a ostatních nepřímých daní používaných na státní úrovni u domácích vín a lihovin na straně druhé.

Stěžovatelé tvrdí, že sedm indických států uplatňuje *de facto* politiku zákazu dovozu vín a lihovin.

b) *Státní spotřební daně a podobné daně*

4. Obvinění z překážek obchodu

Stěžovatelé se domnívají, že opatření a postupy popsané v oddíle 3 představují překážky obchodu ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení.

Stěžovatelé tvrdí, že i když indické státy nemají oprávnění vybírat spotřební daň z dováženého lahvového vína a lihovin, některé státy nicméně uplatňují buď spotřební daň nebo podobné daně – pod různými názvy a v různé výši – z prodeje dovážených vín a lihovin. Tvrdí se, že nejméně třináct indických států používá spotřební nebo jiné daně, které lze považovat za alternativní způsob získávání příjmů z dovážených výrobků, protože státy nejsou oprávněny vybírat spotřební daně. Podle stěžovatelů se některé z těchto daní (spotřební a jiné daně) používají pouze na dovážené výrobky nebo se na dovážené výrobky používají ve vyšší výši než na domácí výrobky, což je v rozporu s čl. III odst. 2 GATT 1994 .

a) *Dodatečné clo*

Stěžovatelé předně tvrdí, že federální dodatečné clo musí být považováno za dovozní clo (nebo jiné clo a poplatek), což porušuje závazky Indie podle čl. II dohody GATT 1994 čteným ve spojení s jejím celním sazebníkem. V této souvislosti stížnost vysvětluje, že celní závazky Indie v rámci WTO zavazují Indii k maximálním sazbám cel a poplatků z vína a lihovin ve výši 150 %. Všechna dovážená vína a lihoviny podléhají základnímu dovoznímu clu ve výši 150 % (pro lihoviny) a 100 % (pro vína). Federální dodatečné clo se používá dodatečně k těmto sazbám. Protože se federální dodatečné clo považuje za dovozní clo (nebo jiné clo či poplatek), přesahuje celková celní sazba pro všechny lihoviny a všechna vína (s výjimkou nejdražších⁽¹⁾) závaznou celní sazbu ve výši 150 %. Stěžovatelé navíc tvrdí, že federální dodatečné clo se nepovažuje za „ekvivalent vnitřní daně“ ve smyslu čl. II odst. 2 písm. a), a proto nemůže být podle tohoto ustanovení ospravedlnitelné.

c) *Státní omezení dovozu*

Stěžovatelé tvrdí, že sedm indických států uplatňuje *de facto* politiku zákazu dovozu vín a lihovin, což je v rozporu s čl. III odst. 4 nebo čl. XI odst. 1 GATT 1994.

S ohledem na skutečně dostupné informace a předložené důkazy došla Komise k závěru, že stížnost obsahuje dostatečné přímé důkazy o existenci překážek obchodu ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení.

Stěžovatelé dále a podpůrně tvrdí, že federální dodatečné clo způsobuje, že s dováženými víny a lihovinami se zcela jasně zachází méně výhodněji než s „podobnými výrobky“ (nebo „přímo konkurenčními či zaměnitelnými“) výrobky vnitrostátního původu, čímž je porušen článek III odst. 2 GATT 1994. V této souvislosti stěžovatelé tvrdí, že zatímco dovážení lihoviny nepodléhají obecně státní spotřební dani, sazba federálního dodatečného cla značně převyšuje výši spotřební daně používané na prodej domácích lihovin ve většině indických států. Podle stěžovatelů podléhají dovážená vína a lihoviny nadměrně vysokému zdanění, pokud porovnáme sazbu federálního dodatečného cla a ostatních nepřímých daní používaných na státní úrovni u prodeje dovážených vín a lihovin na jedné straně a výši spotřebního

5. Obvinění z nepříznivých účinků na obchod

Spotřeba západních značkových lihovin dosahovala v Indii v roce 2004 podle odhadů organizace International Wine & Spirits Record (IWSR) 87 milionů beden po 9 litrech, což z Indie činí jeden z největších trhů s lihovinami na světě. V tomto odhadu je obsaženo i přibližně 550 000 beden dovážených lihovin, zbytek (99,4 %) zahrnuje „Indian Made Foreign Liquor“ (IMFL) vyráběný na domácím trhu. V roce 2004 dosáhl vývoz lihovin z EU do Indie přibližně 23 211 000 EUR.

Indický trh s vínem rostl v posledních letech stabilně, avšak pomalu. V roce 2004 to bylo podle odhadů 667 000 beden po 9 litrech, z čehož bylo 96 000, popř. 14 % dovezeno. V roce 2004 dosáhl vývoz lihovin z EU do Indie přibližně 4 167 000 EUR.

⁽¹⁾ Tj. vína dovážená za cenu CIF vyšší než 100 USD za jednu bednu (12 lahví), na která se používá nejnižší sazba (20 % *ad valorem*) dodatečného cla.

Stěžovatelé tvrdí, že postupy, jichž se stížnost týká, brání smysluplnému přístupu na indický trh, staví dovážená vína a lihoviny do konkurenčně nevýhodné pozice ve srovnání se zbožím vyráběným na domácím trhu a brání přirozenému růstu spotřeby dovážených vín a lihovin v Indii.

V tomto ohledu stěžovatelé poukazují na skutečnost, že po odstranění federálních množstevních omezení na dovoz v roce 2001 a jejich nahrazení opatřeními uvedenými v této stížnosti, objem dovozů lihovin klesl v období od dubna do srpna 2001 ve srovnání se stejným obdobím minulého roku přibližně o 60 – 70 %, protože zboží určené pro turistický ruch bylo předmětem finančního zatížení, které je vzhledem k vysokým cenám účinné na trhu nekonkurenceschopnými. Stěžovatelé také poukazují na skutečnost, že když byly na zboží prodávané v určitých třídách hotelů a restaurací následně poskytnuty daňové úlevy, objem dovážených vín a lihovin značně vzrostl. Z toho vyplývá, že daňová opatření, jež jsou předmětem této stížnosti, brání vínům a lihovinám z EU dosáhnout většího proniknutí na indický domácí trh.

Stěžovatelé také odkazují na údaje o typickém pronikání na trh, kterého dovážené lihoviny dosáhly v jiných rozvojových zemích velmi podobných Indii, z čehož vyplývá, že překážky trhu narušující průmysl lihovin EU v Indii je značně problematický.

Komise dospěla k závěru, že stížnost obsahuje dostatečné přímé důkazy o nepříznivých účincích na obchod ve smyslu čl. 2 odst. 4 nařízení.

6. Zájem Společenství

Odvětví lihovin v EU, které je zastoupeno organizací CEPS, vyváží každý rok zboží o hodnotě, která podle odhadů překračuje 5 miliard EUR, do více než 150 zemí. V odvětví lihoviny je přímo zaměstnáno přibližně 50 000 osob a nepřímo dalších 250 000. Vývoz vína z EU do třetích zemí se odhaduje na 4,5 miliard EUR, což představuje podle objemu 12,5 miliard hektolitrů (hl).

Komise považuje za důležité, aby se na trhu ve třetích zemích zajistily rovné soutěžní podmínky pro náš vývozní průmysl, ze-

jména pokud jde o vnitřní daně. Celní ochranu by neměly nahrazovat jiné ochranné bariéry, jež jsou v rozporu s mezinárodními závazky. To je obzvláště důležité u alkoholických nápojů, neboť je na ně obvykle uvalována vysoká daňová zátěž v podobě kombinace spotřebních daní a daní z přidané hodnoty.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se má za to, že je v zájmu Společenství zahájit šetření.

7. Postup

Poté co Komise po důkladné konzultaci s poradním výborem zřízeným nařízením rozhodla, že existuje dostatek důkazů, které opravňují k zahájení šetření za účelem zvážení náležitých právních a faktických záležitostí, a že je toto šetření zájmem Společenství, zahájila v souladu s článkem 8 nařízení šetření.

Zúčastněné strany se mohou přihlásit a písemně předložit stanoviska k jednotlivým otázkám vzneseným stěžovatelem, přičemž musejí svá tvrzení doložit.

Komise dále vyslechne strany, které se takto přihlásí a podají písemnou žádost, pokud se jich výsledek šetření přímo týká.

Toto oznámení se zveřejní v souladu s čl. 8 odst. 1 písm. a) nařízení.

8. Lhůty

Jakékoli informace týkající se této záležitosti a žádosti o slyšení by měly být Komisi doručeny nejpozději do 30 dnů po dni zveřejnění tohoto oznámení a měly by být zaslány písemně generálnímu ředitelství pro obchod na adresu:

European Commission
Directorate-General for Trade
Mr. Jean-François Brakeland, DG Trade F.2
CHAR 9/74
B-1049 Brussels
Fax (32-2) 299 32 64